

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

18. Dies Novembris. Ipse erit bonum tuum, à quo tu in tuo genere factus es bonus, & omnia in suo genere facta sunt bona.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

panis, si voluntas fuerit bona, vestire eum sufficit filo, si charitas fuerit ardens: potare eum potest stilla, si affectus fuerit rectus. Quid minus micâ, filo, stillâ? Da Christo minima, ut accipias maxima, da cito, ne accipias sero, Dandi tolle moras, cito dando, munus honoras.

18. DIES NOVEMBRIS.

Ipse erit bonum tuum, à quo tu in tuo genere factus es bonus, & omnia in suo genere facta sunt bona.
S. Augustinus in Psal. 102.

Dei bo. I.
nitas.

Quid hic volo agere de Dei bonitate, quæ nec potest scribi, nec dici, nec concipi? si omnes spiritus qui sunt vel fursum in Cœlo, vel deorsum in orco, omnesque in terris animæ creaturæ, creandæ, & quæ possunt creari, de ea scribere vellent, si singulis attramentum esset oceanus, ac membrana cœlum, priusquam minimam ejus partem describerent, oceanus totus exficcaretur, & cœli nec unum apicem, aut jota amplius capere possent. Si cunctæ stellæ, & imbrium guttæ, totidem forent linguæ, antequam aliquid de ea pro dignitate possent eloqui, destituerentur spiritu & obmutescerent: si omnes arenulæ maris, in mentes mutarentur, non possent particulam ejus dignè concipere, nam ut docte S. Gregorius Nazianzenus. (a) Certè hoc est Deus, quod cum dicitur, non potest dici, cum æstimatur, non potest æstimari, cum definitur, ipsa definitione crescit, quem omnia nesciunt, & metuendo faciunt. Non dissimiliter Arnobius, Deus, ut intelligatur tacendum est, atque ut per umbram possit illum errans investigare suspicio, nihil

(a) Orat. 42. de Fide. (b) l. I. adv. Gent.

nihil omnino est metuendum. Non est mirum, si ignoratur, majoris admirationis est, si sciatur. Eloquar sicut sentio, magnitudinem Dei qui se putat nosse, minuit: qui non vult minui, non novit.

II. Quid volo igitur comparare eum, qui in omnibus est incomparabilis? nonne qui vellet exaggerare hyperbolicè Sapiéntiam Salomonis nugi vendulus haberetur, si hæc, aut his similia diceret? Tanta est Sapiéntia Salomonis, ut nec eam mancus possit scribere, nec mutus dicere, nec stultus concipere? Si hæc commendatio esset potius irrisio, aut vilipensio: minus sunt ad rem illæ comparationes, respectu Divinæ bonitatis, ad quam describendam, enarrandam, concipiendam, omnis in cælo & in terris, creatura, est muta, amens. Illa est Divinæ bonitatis maxima laus, à nemine posse ut par est, laudari, nec amari. Licet omnia folia arborum, & herbarum, stellæ cæli, & arenæ maris, & atomi solis, essent corda, imò essent ardentissimorum Seraphinorum voluntates, imò etsi omnes illæ, & cunctæ reliquæ creaturæ, quæ condi à Deo possent, essent singulæ Seraphinorum Hierarchia, cujus amor in singulis instantibus duplicando semper multiplicaretur, per totam æternitatem, nihil esset cunctorum amor, ut vel in minimo, satisfaceret Bonitati Divinæ, imò esset potius tantus amor frigus, quàm calor. Nec dico, quod tantus amor, qui propè videtur immensus, ad Dei Bonitatem congruè amandam sufficeret, verum nec ob solam patientiam, quâ te Deus suffert, non modò peccantem graviter, sed remissè, & cum defectibus amantem tantum bonum. Nonne igitur posses Deum iisdem verbis alloqui, quibus olim Philippus

Nerius: Deus, cum sis tam amabilis, & ita praeceperis nos amare te, cur dedisti nobis tantum unicum cor, & adhuc tam parvum?

III. Sed tamen hoc mihi saltem est solatium, quod licet non satis ameris, non etiam satis, nisi à te amari possis. Accipe Domine pro parte mea vilem stipem amoris saltem in votis. Amorem omnium creaturarum, etiam possibilem collectum, tibi offero. Ego ipse solus universorum amorem, quem omnes per totam aeternitatem habituri sunt, vellem habere singulis momentis. Parce Domine, nec injuriæ vertas hæc mea pusilla vota, & desideria, sed ea exequet coram te infirmitas mea, & magnitudo tua. Accipe hoc gaudium meum, quod dignè nequit dari, amor te dignus: accipe & cruciatum meum, quo doleo non omnia te amare. Doleo tot animas sponsas tuas, per fidei arrhas, tot alia hominum corda idonea ad diligendum te ardentissimè, qui Reges mundi, cæloque sublimiores esse possent, oblitos tui, imò immemores sui, jacere in fimo suo, & cum jumentis computrescere in stercoreibus, & perire diligendo se, & hæc caduca, ac horribilia bona terræ, & non te, ô pulchritudo rerum, & amor universi! Percipiebat Dei bonitatem B. Catharina Genuensis, cum hæc diceret: Cognitissimum mihi est, quod quando amor purus vel minimam Dei cognitionem videret, si Deus non averteret cogitationem, in pulverem redigeretur, non corpus modò, sed anima, nisi esset immortalis. At quis ita perspectam habet Dei bonitatem? sed quem potest illa summa Bonitas fugere, cum in ejus semper incurrat vestigia? quia cum omnia quæ condidit, sint bona, ab ejus id hauserant bonitate,

nitare. Sit pro clausula, illa divina D. Augustini sententia. (a) *Pudeat cum alia non amentur, nisi qui bona sunt, eis inhaerendo, non amare bonum ipsum unde bona sunt.*

19. DIES NOVEMB.

Væ tali amor tuo, si vel suspicaris aliquid pulchritus, quam est ille, à quo omne pulchrum. S. Aug. in ps. 43.

Pulchritudo Dei.

I. **M**agna ad amorem est illecebra, formosi vultus elegantia: trahit ad se oculos, rapit animos, totum occupat in sui contemplatione hominem. Hinc quidam adducti sunt, non modò & amorem cordis, sed furorem mentis. Sed quid est omnis pulchritudo creata, ad ineretam, nisi quod est nihil ad omnia? Finge pulchritudinem unius Angeli toties majorem quot sunt atomi in aëre, & singulos Angelos eadem pulchritudine præditos: & cum sint millia millium, seu penè non sit numerus eorum, totam hanc pulchritudinem congloba in unam solam: turpis & deformis esset præ pulchritudine Dei. O cor meum, quo modo non te evellis post tantum decorem, & ardes ad immensam illam lucem? verè dixit Nazianzenus: (b) *Deus & pulchritudo omnis est, & super omnem pulchritudinem.* Hanc incomparabilem pulchritudinem, ut saltem quasi per umbram intelligatis, conducet acerrimâ mentis acie contemplari pulchritudinem, quam animæ confert gratia Dei. De ea sic D. Augustinus: (c) *Naturam humanam in rebus creatis excellentissimam, cum à suo creatore ab impietate sanctificatur,*

à de-

(a) L. 8. de Trinit. c. 3. (b) Orat. 1. (c) l. 15. de Trin. c. 8.